

ปัจจัยในการฆ่าข่มขืนมาตกรต่อเนือขหลขขข Female Serial Killer's Factors for Murder

ดฤณห์ โพธิ์รักษา*

Trynh Phoraksa

อุณิษา เลิศโตมรสกุล**

Unisa Lerdtomrsakul

■ บทคัดย่อ

การฆาตกรรมเกิดขึ้นควบคู่กับสังคมมนุษย์ตั้งแต่เริ่มปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ การฆาตกรรมที่เกิดขึ้นมีรูปแบบที่แตกต่างทั้งจุดประสงค์ แรงจูงใจ อาการป่วยทางกายภาพและทางจิตเวช สาเหตุของการฆาตกรรม สถานการณ์ที่แตกต่างกัน และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการฆาตกรรมแต่ละเหตุการณ์ บทความนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิง โดยการนำเสนอคดีฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งก่อคดีโดยฆาตกรหญิง ศึกษาความผิดปกติของตัวฆาตกรหญิงในด้านต่าง ๆ เช่น ปัจจัยทางกายภาพ ทางจิตเวช ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม แรงจูงใจและวิถีเลือกเหยื่อ และปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลให้ฆาตกรก่อเหตุฆาตกรรมขึ้น ทั้งนี้ การพิจารณาโทษของฆาตกรในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องได้รับความสนใจเป็นอย่างมากทั้งจากสื่อและจากประชาชน เนื่องจากวิธีการที่โหดร้ายและจำนวนเหยื่อในคดีที่มีมากกว่า 3 คน สังคมจึงต้องการทราบถึงสาเหตุในการก่อเหตุฆาตกรรม โดยเฉพาะคดีที่มีฆาตกรต่อเนื่องเป็นผู้หญิง ซึ่งเป็นเพศที่มีความรุนแรงน้อยกว่าเพศชาย ด้วยความสามารถในการควบคุมอารมณ์ที่มากกว่าเพศชาย และมีความแข็งแกร่งน้อยกว่าเพศชาย ดังนั้น การก่อเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องโดยผู้หญิงนั้นจึงเต็มไปด้วยความฉงนสงสัยของสังคม ผู้เขียนจึงมุ่งนำเสนอประวัติศาสตร์ของการ

* ดร. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Ph.D., Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University

** รองศาสตราจารย์ ดร.คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Associate Professor, Ph.D., Faculty of Political Science, Chulalongkorn University

ฆาตกรรมต่อเนื่องที่ก่อเหตุโดยฆาตรกรหญิง ปัจจัยในการก่อเหตุฆาตกรรมของฆาตกรต่อเนื่องหญิงทั้งด้านลักษณะทางกายภาพ แรงจูงใจ วิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ และอธิบายความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายตามลำดับ เพื่อตอบข้อสงสัยของสังคมถึงมูลเหตุของการฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งก่อคดีโดยฆาตกรที่เป็นผู้หญิง และเพื่อเสนอแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในอนาคต

คำสำคัญ: ฆาตกรต่อเนื่อง, ฆาตกรรม, อาชญากรรม, อาชญากรหญิง, จิตวิทยา, จิตเวชศาสตร์

■ Abstract

Since the beginning of recorded history, murders have been a part of human society. Purpose, motive, physical, and psychological disease all vary in the murders that occurred. Different events and other elements play a role in each murder's cause. The primary goal of this article is to investigate the circumstances that lead to the deaths of female serial killers by giving a case of a female murderer who has committed a series of murders. Also, to look at the physical, psychological, social, and environmental aspects that affect female murderers, as well as motivation and victim choosing tactics. Among other things that contributed to the murderer's death Because of the violent techniques used and the large number of victims in

the cases, the trial of serial homicide criminals has gotten a lot of attention from the media and the general public. People and society want to know what caused the murder, especially in cases involving female serial murderers, who are less aggressive than men, have less emotional control, and are less powerful than men. As a result, women's serial killings are loaded with social mistrust. The goal of the author is to portray the history of female serial killers. Physical qualities, motives, murdering tactics, and dealing with victims were all aspects of the murders of female serial killers. To clarify the distinctions between female and male serial killers in order to dispel society's misconceptions about the motives of female serial killers and to provide recommendations for future crime prevention.

Keywords: Serial Murder, Serial Killer, Homicide, Murder, Female Murderer, Psychology, Psychiatry

■ บทนำ

การฆาตกรรมเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับสังคมมนุษย์มาตั้งแต่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และการฆาตกรรมนั้นมีรูปแบบที่แตกต่างกันมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจุดประสงค์ แรงจูงใจ ความป่วยทางกายภาพและทางจิตเวช สาเหตุการฆาตกรรม สถานการณ์ที่แตกต่างกัน และปัจจัยอีกมากมายหลายอย่างที่เกี่ยวข้องในการฆาตกรรมของ

เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ด้วยความหมายของการฆาตกรรมเองก็มีวิธีการตีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งมีผลเกี่ยวกับความหนักเบาของโทษที่ได้รับด้วย โดยประเทศที่มีระบบลูกขุนในการพิจารณาคดี เช่น สหรัฐอเมริกา มักให้ความสำคัญกับ “เจตนา” ในการฆ่า โดยเฉพาะ “การฆาตกรรมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน” (malice aforethought) มักได้รับการพิจารณาโทษที่หนักกว่า การฆาตกรรมธรรมดาที่ปราศจากความพยาบาทที่มีร่วมด้วย ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีการกำหนดโทษสำหรับ “การฆาตกรรมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน” แต่ถึงกระนั้น การฆาตกรรมแบบนี้ก็ยังแบ่งระดับย่อยออกไปอีก เช่น ระดับความอันตรายของตัวอาชญากรโดยมีศีลธรรมเป็นตัวบ่งชี้ เป็นต้น (Berman, n.d.)

■ วัตถุประสงค์

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิง โดยนำเสนอคดีฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งกระทำโดยฆาตกรหญิง และศึกษาความผิดปกติของตัวฆาตกรหญิงในด้านต่าง ๆ เช่น ปัจจัยทางกายภาพ ทางจิตเวช ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และศึกษาแรงจูงใจและวิธีเลือกเหยื่อ รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้อาชญากรก่อเหตุ ซึ่งการพิจารณาโทษของฆาตกรในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องได้รับความสนใจมาจากสังคมและสื่อมวลชน เนื่องจากวิธีการที่โหดร้ายและเหยื่อในคดีที่มีจำนวน 3 คนขึ้นไป สังคมจึงต้องการทราบถึงสาเหตุของการก่อเหตุฆาตกรรม โดยเฉพาะฆาตกรต่อเนื่องหญิง ซึ่งตามธรรมชาติแล้วเพศหญิงเป็นเพศที่มีความรุนแรงน้อยกว่าเพศชาย ดังนั้น การก่อเหตุฆาตกรรมต่อเนื่องโดยฆาตกรหญิงจึงเต็มไปด้วย

ความฉงนสงสัยของคนทั่วไป ผู้เขียนจึงนำเสนอประวัติศาสตร์การฆาตกรรมต่อเนื่องที่กระทำโดยฆาตกรหญิง ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิง รวมถึงอธิบายความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย ตามลำดับเพื่อตอบข้อสงสัยของสังคม และเสนอแนะแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในอนาคต

แกนหลักของเรื่อง

ตัวอย่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงในประวัติศาสตร์

การฆาตกรรมเกิดขึ้นควบคู่กับสังคมมนุษย์มาตลอดราวกับเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาและสร้างอาณาดินแดนของแต่ละสังคม ซึ่งหลายคนอาจจะคุ้นเคยเมื่อพูดถึงการฆาตกรรมในสนามรบ ซึ่งแลดูเป็นเรื่องปกติในการสังหารศัตรู และยึดดินแดน แต่การฆาตกรรมเพื่อเหตุผลส่วนตัว หรือเพื่อความสุข หรือความพึงพอใจอาจเป็นมุมมองที่แตกต่างออกไป ในบรรดาคดีอาญาและคดีสะเทือนขวัญทั้งหมดคงไม่สามารถได้แยะได้ว่า คดีที่ได้รับความสนใจมากที่สุดมักเป็นคดีที่โหดร้าย สะเทือนขวัญ หรือคดีที่มีความอุกอาจ และมีผู้เสียชีวิต โดยอ้างอิงจากการสำรวจสถิติการบริโภคข่าวของประชาชนแถบละตินอเมริกา ทั้ง 18 ประเทศ ได้แก่ ประเทศอาร์เจนตินา โบลิเวีย ชิลี โคลอมเบีย คอสตาริกา คิวบา สาธารณรัฐโดมินิกัน เอกวาดอร์ เอลซัลวาดอร์ กัวเตมาลา ฮอนดูรัส เม็กซิโก นิการากัว ปานามา ปารากวัย เปรู อุรุกวัย และเวเนซุเอลา ซึ่งพบว่า การบริโภคข่าวผ่านทางทวิตเตอร์ (twitter) สูงที่สุดสามอันดับแรก ได้แก่ ข่าวอาชญากรรม ข่าวความรุนแรง และข่าวฆาตกรรม (Curiel, Cresci, Muntean, & Bishop, 2020) คดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้สร้างความตระหนกในหลาย ๆ ด้านแก่รัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไข

ปัญหาพหุอาวุธปืน หรือแม้กระทั่งการเพิ่มโทษให้ผู้กระทำผิดแม้จะเป็นเยาวชน ในบทความนี้ ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่กระทำโดยฆาตกรต่อเนื่องหญิงมาอธิบายสาเหตุ แรงจูงใจ และปัจจัยในการก่อเหตุที่แตกต่างจากฆาตกรต่อเนื่องชาย (Harrison, Hughes, & Gott, 2019) ซึ่งผู้เขียนได้ทำการวิเคราะห์และอธิบายในหลากหลายแง่มุมทั้งในด้านของวิธีการฆ่า แรงจูงใจ และความแตกต่างทางกายภาพ รวมถึงอาการเจ็บป่วยทางจิตเวชของฆาตกรร่วมด้วย

ในประวัติศาสตร์มีการบันทึกคดีของฆาตกรต่อเนื่องหญิง ซึ่งอาจเชื่อถือได้ว่าเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่มีฆาตกรหญิงเป็นผู้ก่อเหตุเป็นคดีแรกในประวัติศาสตร์โลกเท่าที่มีหลักฐานบันทึกไว้ ซึ่งเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่องนี้เกิดสมัยโรมันกลาง หรือประมาณคริสต์ศักราชที่ 54 โดยนักวางยาพิษชื่อก้องในจักรวรรดิโรมัน นามว่าโลกัสต้าแห่งกอล (Locusta of Gaul) ซึ่งมีฉายาว่าแม่มดแห่งกอล ด้วยทักษะการใช้สมุนไพรที่มีพิษและสืบทอดการผสมอย่างเชี่ยวชาญ ทำให้หญิงสาวชาวไร่ธรรมดากลายเป็นนักวางยาพิษชื่อดังแห่งจักรวรรดิโรมัน โดยลูกค้ารายแรก ๆ ของเธอ เป็นถึงพระชายาองค์ที่ 4 ของจักรพรรดิโรมัน ทีเบริอุส คลอเดียส ซีซาร์ ออกุสตุส เจอมานิคัส (Tiberius Claudius Caesar Augustus Germanicus) หรือจักรพรรดิคลอเดียสแห่งจักรวรรดิโรมัน ซึ่งต้องการฆ่าสามีตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าบัลลังก์จะตกเป็นของเจ้าชายเนโร (Nero) ลูกชายของเธอ และแม้ว่าจักรพรรดิคลอเดียสจะมีผู้ชิมอาหารส่วนพระองค์เพื่อป้องกันการถูกลอบฆ่าด้วยยาพิษ อีกทั้งพระองค์ยังพกขนนกไว้ข้างกายตลอดเวลา เพื่อนำมาทำให้

สำรอกอาเจียนเมื่อรู้ว่าถูกวางยาพิษ แต่กระนั้นก็ไม่รอดเจ้ามือการฆาตกรรมอันแยบยลของโลกัสต้าอยู่ดี เนื่องจากเธอวางยาพิษในถังลดอุณหภูมิไวน์ของคลอเดียส แทนที่จะวางยาพิษในไวน์หรืออาหารโดยตรง ซึ่งอาหารก็ปราศจากยาพิษและผ่านการชิมจากผู้ชิมอาหารอย่างรอบรู้ ยิ่งไปกว่านั้นชนกประจำตัวของคลอเดียสก็ถูกโลกัสต้านำไปขบยาพิษเพื่อไว้อีก หลังจากโดนยาพิษของนาง คลอเดียสก็สิ้นใจในทันที คาโต๊ะอาหาร ซึ่งลูกค้าคนต่อมาของนาง คือเจ้าชายเนโรเอง ซึ่งจำให้โลกัสต้าวางยาพิษพี่ชายของตนเพื่อป้องกันการถูกแย่งชิงบัลลังก์ ซึ่งนางก็ได้ทำสำเร็จ ต่อมานางได้กลายเป็นนักวางยาพิษคนโปรดของจักรพรรดิเนโร และได้รับการสนับสนุนให้เปิดโรงเรียนสอนปรุงยาพิษ พร้อมทั้งนิรโทษกรรมคดีฆาตกรรมทั้งหมดให้นางอีกด้วย หลังจากชื่อเสียงของนางในการปรุงยาพิษแผ่ขยายออกไปไกล ทำให้มีลูกค้าติดต่อมามากมาย จนเรียกได้ว่า มีเหยื่อจากการปรุงยาของโลกัสต้านับพันคนในยุคนั้น ซึ่งชัดเจนว่าโลกัสต้าไม่มีความแค่นส่วนตัวกับบรรดาเหยื่อเกือบทั้งหมดของเธอ แต่เป็นเพราะรายได้แสนงามที่ได้จากการปลิดชีวิตคน (Wright, 2021)

ไม่เพียงแต่ในประวัติศาสตร์เพียงเท่านั้นที่มีคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเกิดขึ้น แต่คดีจำพวกนี้เกิดขึ้นเกือบทุกทศวรรษเท่าที่มีการบันทึกมา ในปีคริสต์ศักราช 1887 เกิดคดีฆาตกรรมต่อเนื่องสะเทือนขวัญโดยฆาตกรต่อเนื่องหญิงนามว่าเจน ทอปแพน (Jane Toppin 1854–1938) ทอปแพนเกิดในบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ ในสหรัฐอเมริกา แม่ของเธอเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังเด็ก ส่วนพ่อของเธอเป็นช่างตัดเสื้อและมีอาการวิกลจริต กล่าวคือ พ่อของเธอได้พยายาม

เย็บเปลือกตาของตัวเองเข้าด้วยกัน พ่อของเธอ จึงถูกคุมขังอยู่ในโรงพยาบาล เธอและพี่น้อง ทั้ง 4 คน ได้ไปอาศัยอยู่กับคุณยายชั่วคราว ก่อนถูกส่งไปสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ต่อมาเธอถูก รับไปเลี้ยง แต่เธอถูกแม่บุญธรรมทำทารุณกรรม ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก แม่บุญธรรมทำให้เธอได้รับความอับอายและความอับอายตลอดเนื่องจาก ภูมิหลังของเธอ เพียงเพราะเธอเป็นชาวไอริช ที่นับถือนิกายคาทอลิก ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอ รู้สึกเกลียดและเกิดความอิจฉาริษยาน้องสาว บุญธรรมของเธอ ถึงแม้ว่าน้องสาวบุญธรรม จะไม่เคยทำร้ายเธอเลยก็ตาม

สำหรับชีวิตในวัยเด็กของทอปแพน พบว่า เธอเป็นเด็กเรียนเก่ง เพื่อนร่วมโรงเรียนของเธอ บางคนชอบเธอมาก ในขณะที่เพื่อนบางคนก็ดูถูก และว่าเธอเป็นคนโกหกเกี่ยวกับประวัติของเธอ และเธอยังถูกเพื่อนแกล้งเนื่องจากเธอเป็นชาว ไอริชที่นับถือนิกายคาทอลิก และเมื่อเธอโตขึ้น เธอไม่มีความสุขกับสภาพความเป็นอยู่ของเธอ และเธอรู้สึกว่าโอกาสที่เธอจะได้แต่งงานนั้น ความเป็นไปได้ยาก เธอจึงเกิดความเครียด และน้ำหนักขึ้น ส่วนประวัติการใช้สารเสพติด และการดื่มแอลกอฮอล์ พบว่าเธอดื่มแอลกอฮอล์ เป็นระยะ ๆ และมีประวัติการรักษาตัวใน โรงพยาบาลจิตเวช ประมาณ 35 ปี โดยได้รับการวินิจฉัยว่า มีความวิกลจริตทางอารมณ์ (moral insanity)/ความบกพร่องทางศีลธรรม (moral imbecility)

ต่อมาเธอได้รับอิสระจากครอบครัวบุญธรรม และได้รับเงินจำนวนหนึ่ง แต่เธอก็ยังคงทำงาน ให้กับน้องสาวบุญธรรมของเธอต่อหลังจากที่ แม่บุญธรรมของเธอเสียชีวิตลง และเธอย้าย ออกจากบ้านหลังจากที่น้องสาวบุญธรรมของเธอ

แต่งงาน และตั้งแต่อายุ 26 ปี ทอปแพนประกอบ อาชีพพยาบาล โดยเธอได้เริ่มเข้าเรียนพยาบาล ที่โรงพยาบาลเคมบริดจ์ (Cambridge Hospital) เธอค่อนข้างเป็นที่ชื่นชอบของคนไข้ ในขณะที่ เพื่อนร่วมงานของเธอไม่ชอบเธอ และเธอถูก มองว่า เธอโกหกเกี่ยวกับประวัติของเธอ และ เธอยังถูกสงสัยว่าเป็นคนชอบลักขโมย แต่ก็ยังไม่เคยถูกจับได้ เธอเริ่มทำการทดลองทาง วิทยาศาสตร์กับคนไข้ของเธอ โดยเธอได้ทำ การศึกษาผลที่เกิดกับคนไข้เมื่อได้รับมอร์ฟีน (Morphine) หรืออะโทรปีน (Atropine) ในปริมาณ ที่แตกต่างกัน ต่อมาเธอถูกไล่ออกจากโรงพยาบาล เธอจึงเริ่มต้นอาชีพการเป็นพยาบาลส่วนตัว เธอได้รับการยกย่องให้เป็นพยาบาลส่วนตัวที่ ประสบความสำเร็จมากที่สุดในเมืองเคมบริดจ์ ถึงแม้ว่านายจ้างของเธอบางคนจะรำคาญกับ การโกหกและการลักเล็กขโมยน้อยของเธอ นอกจากนี้ ยังพบว่าเวลาวางเธอชอบดื่มเบียร์ พุดโกหก และชอบปล่อยข่าวลือต่าง ๆ

เธอเริ่มฆาตกรรมนายจ้างหรือผู้ป่วยที่เธอ ดูแล และเธอกลับไปฆาตกรรมน้องสาวบุญธรรม ของเธอด้วยการวางยาพิษ (เธอให้การว่า น้องสาวบุญธรรมเป็นเหยื่อรายแรกของเธอ ฆาตกรรมด้วยความเกลียด) และโกหกสามีของ น้องสาวบุญธรรมว่า น้องสาวยกนาฬิกาและ สร้อยทองคำให้เธอ ซึ่งเธอถูกจับได้ว่าโกหก ตอนน่านาฬิกาและสร้อยไปจำหน่าย เธอฆาตกรรม เหยื่อของเธอโดยการวางยาพิษด้วยสารหนู ให้เหยื่อเสียชีวิตอย่างช้า ๆ และฉีด Morphine หรือ Atropine เกินขนาดให้เหยื่อจนถึงแก่ ความตาย รวมเหยื่อทั้งหมด 31 รายเหยื่อส่วนมาก เป็นคนที่เธอรู้จัก และเธอยังตกเป็นผู้ต้องสงสัย ในข้อหาฆาตกรรมผู้ป่วยอีก 70 ราย (จำนวน

เหยื่อตลอดระยะเวลาการทำงานของเธอ) หลังจากถูกจับกุมเธอได้ให้การว่า เธอต้องการสังหารผู้คนให้มากกว่าฆาตกรทุกคนที่เคยกระทำมาก่อนเธอ แต่จากประวัติการพยายามฆ่าตัวตายของเธอทำให้เธอได้รับการวินิจฉัยว่ามีความวิกลจริต และในที่สุดเธอถูกคุมขังในโรงพยาบาลจิตเวชของรัฐ จนกระทั่งเธอเสียชีวิต (Allen, Averill, & Cook, 2005)

อีกคดีที่มีความคล้ายคลึงกันซึ่งเกิดขึ้นในปีคริสต์ศักราช 1981 โดยฆาตกรต่อเนื่องนามว่า จิน โจนส์ (Genene Jones) เป็นพยาบาลทำงานที่คลินิกการแพทย์หลายแห่งรอบ ๆ เมืองซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส และได้ชื่อว่าเป็นฆาตกรที่ผ่านการฝึกฝนเกมการเสียชีวิตและความตายที่ชั่วร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา โดยการฉีดยาอันตรายถึงชีวิตให้กับทารกจำนวนนับไม่ถ้วน ดูเหมือนโจนส์เกิดความตื่นตันที่ได้ทำให้เด็กเล็ก ๆ ตกอยู่ในอันตรายถึงตายและสวมบทบาทเป็นวีรสตรีเมื่อเด็ก ๆ ผ่านพ้นช่วงวิกฤตไปได้ อย่างไรก็ตาม เด็กผู้บริสุทธิ์หลายรายก็ไม่สามารถรอดพ้นชะตากรรม

ชีวิตของโจนส์ค่อนข้างมีปัญหา เธอถูกรับเลี้ยงโดยพ่อแม่บุญธรรม ชีวิตในวัยเด็กเธอมีปัญหาที่โรงเรียน เนื่องจากเธอมีรูปร่างอ้วนและนิสัยเจ้ากี้เจ้าการ ตอนเป็นนักเรียนเธอเคยแกล้งป่วยเพื่อเรียกร้องความสนใจ นอกจากนี้ ยังพบว่าเธออ้างว่าเธอถูกล่วงละเมิดทางเพศแต่อาจเป็นเพราะต้องการเรียกร้องความสนใจเท่านั้น และเมื่ออายุ 10 ขวบ พ่อแม่ ๆ ของเธอถูกจับในข้อหาบุกรุกเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งเพื่อขโมยเงินและเครื่องประดับที่อยู่ในตู้เซฟ และตอนอายุ 16 ปี พี่ชายของเธอเสียชีวิตจากการระเบิดของไปป์บอมบ์ที่พี่ชายเธอประดิษฐ์

ขึ้นมาเอง และอายุ 17 ปี พ่อของเธอเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย ต่อมาเมื่ออายุได้ 18 ปี เธอแต่งงานกับสามี และหลังจากแต่งงานได้ 8 ปี (อายุ 26 ปี) เธอฟ้องหย่าสามีโดยอ้างว่า สามีทุบตีเธอ แต่สามีเธอปฏิเสธข้อกล่าวหาว่า นอกจากนั้น เธอได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรค Munchausen Syndrome by Proxy ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่บุคคลหนึ่งสร้างเรื่องกล่าวเกินจริง หรือทำให้เกิดปัญหาทางกายหรือสุขภาพแก่ผู้ที่อยู่ในการดูแลโดยเฉพาะเด็ก เพื่อเรียกร้องความสนใจ (สรรพสิทธิ์ คุ้มพ่ประพันธ์, 2015)

สำหรับประวัติการทำงานพบว่า เธอประกอบอาชีพพยาบาลที่โรงพยาบาลและทำงานที่หอผู้ป่วยหนักในเด็ก ในเวลาที่เราทำงานมีเด็กเสียชีวิตจากภาวะหัวใจหยุดเต้นหรือมีเลือดออกจำนวนมาก เธอจึงถูกตั้งข้อหาฉีดยาฮีพาริน (Heparin) ซึ่งเป็นยาป้องกันการแข็งตัวของเลือดให้ทารก และฉีดยาคลายกล้ามเนื้อและยาอันตรายต่าง ๆ ให้เด็กอีกหลายราย ถึงแม้ว่าจะมีการสอบสวนเป็นระยะ ๆ และแม้กระทั่งถูกไล่ออกจากสถานพยาบาลถึงสองแห่ง อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เธอถูกสอบสวนเกี่ยวกับการเสียชีวิตของทารกที่เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในช่วงเวลาที่เธอทำงาน เธอก็ยังคงฉีดยาที่ทำให้ทารกเกิดภาวะหัวใจหยุดเต้นและมีเลือดออก ก่อนที่เธอจะถูกเลิกจ้างและถูกจับกุม และดำเนินการสอบสวนแยกกัน 3 ครั้ง ในคดีการเสียชีวิตของเด็กที่เธอฆาตกรรม เธอฆาตกรรมทารกและเด็กในความดูแลของเธอประมาณ 11 ถึง 46 คน ซึ่งไม่มีข้อมูลจำนวนเหยื่อที่แน่นอน เธอใช้การฉีดไดจอกซิน (Digoxin) และเฮพาริน (Heparin) เพื่อให้เกิดอาการผิดปกติ และฉีดซัคซินิลโคลีน (Succinylcholine) ให้เด็กใน

ภายหลัง โดยมีความตั้งใจที่จะแสดงบทบาทผู้ช่วยชีวิตเด็ก ๆ เพื่อให้ได้รับคำชม และได้รับความสนใจจากคนรอบข้าง (Williams, Waldrop, & Ward, 2006) อย่างไรก็ตาม สุดท้ายเธอถูกจับกุม และถูกตัดสินให้จำคุกตลอดชีวิต (Crime Museum, n.d.)

ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิง

ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงประกอบด้วย ปัจจัยทางกายภาพ ปัจจัยทางจิตเวช ปัจจัยด้านสังคม สิ่งแวดล้อม แรงจูงใจ และวิธีเลือกเหยื่อ และปัจจัยอื่น ๆ จากคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่ผู้เขียนได้ยกตัวอย่างข้างต้นสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างในรายละเอียดของคดี และสะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงรายแรกในประวัติศาสตร์ โลกส์ต้า แห่งกอล ได้แก่ ปัจจัยด้านผลประโยชน์หรือเงิน ปัจจัยด้านสังคม และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ปัจจัยในการฆ่าของเจน ทอปแพน ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านจิตเวช ปัจจัยด้านสังคม ครอบครัว รวมถึงสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดปกติ ส่วนปัจจัยในการฆ่าของจิน โจนส์ ประกอบด้วยปัจจัยด้านสังคม ครอบครัว ความกดดัน และสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดจิตผิดปกติ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของ Harrison, Hughes, and Gott (2019) พบว่าฆาตกรต่อเนื่องชายร้อยละ 54 ถูกตัดสินประหารชีวิต ในขณะที่ฆาตกรต่อเนื่องหญิงร้อยละ 63 ถูกตัดสินพิพากษาจำคุกตลอดชีวิต ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้พิพากษามีแนวโน้มเห็นใจฆาตกรต่อเนื่องหญิงมากกว่าฆาตกรต่อเนื่องชายเนื่องจากปัจจัยหรือแรงจูงใจของฆาตกรต่อเนื่อง

ชายส่วนใหญ่เป็นไปเพื่อความสำเร็จการารมณ์ และมีแนวโน้มเป็นภัยต่อสังคมมากกว่าฆาตกรต่อเนื่องหญิง ดังนั้น จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาฆาตกรต่อเนื่องหญิงใน 3 มุมมอง ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านแรงจูงใจ และด้านวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ

ด้านกายภาพ ตามรูปแบบการออกไล่และรวมกลุ่มของแนวคิต (Hunting and Gathering) สามารถตอบคำถามได้ว่า ทำไมมนุษย์ชายหญิงมีลักษณะนิสัย และวิธีล่าเหยื่อที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ธรรมชาติออกแบบสรีระของเพศชายให้มีขนาดใหญ่และแข็งแรงกว่า เพศหญิงมีความแข็งแรงน้อย และเพศหญิงจึงมักรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยกันหาของป่า ผลไม้ และพืชผักที่บริโภคได้ในบริเวณใกล้ที่อยู่อาศัย เพศหญิงมีความใจเย็นกว่าในการพิจารณาสิ่งรอบตัว และชอบอยู่ในพื้นที่ของตนเอง (Rosalind Franklin University of Medicine and Science, 2021)

ด้านแรงจูงใจ พบว่า หากแบ่งแรงจูงใจในการฆาตกรรมออกเป็น 7 แบบ ตามการจัดกลุ่มของเบลลินดา พาร์คเกอร์ (Belinda Parker) ผู้ช่วยวิจัยอาวุโส ด้านอาชญาวิทยาที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีควีนส์แลนด์ (Parker & McKinley, 2018) แรงจูงใจในการฆาตกรรมประกอบด้วยการแก้แค้น ความหึงหวง ความตื่นเต้นพึงพอใจ ความรัก (ในมุมมองของตัวฆาตกร) ผลประโยชน์ ความเกลียดชัง และการปกปิดร่องรอย ซึ่งการฆาตกรรมเพื่อปกปิดร่องรอยมักหมายถึง การปกปิดร่องรอยการฆาตกรรมก่อนหน้านี้ ซึ่งจากการศึกษาของ Harrison, Hughes, and Gott (2019) พบว่า ฆาตกรต่อเนื่องหญิงเลือกสังหารคนที่ไม่รู้จักเพียงแค่ร้อยละ 14.5 เท่านั้น ส่วนวิธีการเลือกเหยื่อของฆาตกรต่อเนื่องหญิงมักเลือก

เหยื่อที่มีความคุ้นเคยเป็นอย่างดี โดยร้อยละ 58.2 ของเหยื่อทั้งหมด เป็นเหยื่อมีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดกับฆาตกร ทั้งญาติพี่น้อง บิดา มารดา และแม้กระทั่งบุตรหลานของตัวฆาตกรเอง (Harrison, Hughes, & Gott, 2019) ข้อค้นพบที่น่าสนใจ คือ คดีฆาตกรรมที่ฆาตกรหญิงให้เหตุผลว่า ฆ่าด้วยความรัก ซึ่งในมุมมองของตัวฆาตกรนั้น หมายถึง ความรักจริง ๆ ไม่ใช่ความใคร่หรือเสน่ห์หา ราคะ (lust) และเป็นที่ยอมรับกันดีว่าการฆาตกรรมโดยการให้เหตุผลว่า “ฆ่าเพราะความรัก” นั้น สำหรับฆาตกรแล้ว หมายถึง การช่วยให้เหยื่อพ้นจากสถานการณ์ที่ผู้ฆ่าพิจารณาแล้วว่ามีความทรนายนยิ่งกว่าความตาย ซึ่งผู้ช่วยเหลือการฆ่าตัวตายของบุคคลก็อยู่ในกลุ่มนี้เช่นกัน โดยปกติแล้ว ฆาตกรหญิงที่ฆ่าลูกหลานของตนเองมีเหตุผล 2 ข้อ คือ เชื่อว่าความตายเป็นสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุดสำหรับเด็ก ซึ่งเป็นความเชื่อแบบผิด ๆ ที่ได้รับมา หรือเพราะฆาตกรมีอาการทางจิตเวช หรือมีความกลัวที่จะส่งเด็กให้ผู้อื่นรับไปดูแลต่อ ส่วนอีกเหตุผล คือ เมื่อตัวฆาตกรผู้ซึ่งเป็นมารดา มีความประสงค์ฆ่าตัวตาย แต่ยังคงมีความกังวลว่า ลูกของตนจะไม่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีเช่นที่เธอได้เลี้ยงมา หรือมีความเชื่อว่า เด็ก ๆ จะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้หากปราศจากเธอซึ่งเป็นมารดา (Parker, 2018)

เมื่อพิจารณาด้านวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ พบว่า ฆาตกรต่อเนื่องหญิงตัวอย่างทั้ง 3 ราย เลือกใช้วิธีการวางยาพิษ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Harrison, Hughes, and Gott (2019) ที่พบว่า ฆาตกรต่อเนื่องหญิงเลือกใช้วิธีที่ใช้กำลังน้อย เช่น การวางยาพิษ (ร้อยละ 47.3 ของวิธีการฆ่าที่ฆาตกรต่อเนื่องหญิงใช้มากที่สุด)

รองลงมา คือ การทำให้ขาดอากาศใจ (ร้อยละ 30.9) และการใช้ปืนยิง (ร้อยละ 9.1) (Harrison, Hughes, & Gott, 2019)

ความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย

ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องชายประกอบด้วย ปัจจัยทางกายภาพ ปัจจัยทางจิตเวช สังคม สิ่งแวดล้อม แรงจูงใจและวิถีเลือกเหยื่อ และปัจจัยอื่น ๆ เช่นเดียวกับฆาตกรหญิง เช่น Lyle and Erik Menendez ฆาตกรรมพ่อแม่ เพราะต้องการทรัพย์สินสมบัติของครอบครัว ส่วน Richard Trenton Chase และ David Berkowitz ก่อเหตุฆาตกรรมเนื่องจากปัจจัยทางจิตเวช นั่นคือ โรคจิตเภทแบบหวาดระแวง (Paranoid Schizophrenia) เป็นต้น ดังนั้น จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจในการศึกษาความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายใน 3 มุมมอง ได้แก่ ความแตกต่างด้านกายภาพ ด้านแรงจูงใจ และด้านวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ

มุมมองแรกซึ่งพิจารณาในส่วนของความแตกต่างทางกายภาพ ความแตกต่างที่ชัดเจนที่สุดระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย คือ ด้านสรีระทางกาย เพศหญิงมีความแข็งแรงน้อยกว่าเพศชาย เนื่องจาก จำนวนมัดกล้ามเนื้อที่เล็กและน้อยกว่า ขนาดร่างกายที่เล็กกว่า ขนาดสมองที่เล็กกว่าแต่ไม่ได้หมายความว่ามีความฉลาดน้อยกว่าตามขนาดของสมอง ถึงแม้ขนาดสมองของเพศหญิงมีขนาดเล็กกว่าขนาดสมองของเพศชายประมาณร้อยละ 11 แต่เพศหญิงกลับมีความฉลาดมากกว่าเพศชาย (Rosalind Franklin University of Medicine and Science, 2021) นอกจากนี้ งานวิจัยของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน หรือ American Psychological

Association พบว่า มาตรการต่อเนื่องหญิงมีค่าเฉลี่ยการสำเร็จการศึกษาชั้นสูง ตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป ซึ่งมากกว่ามาตรการต่อเนื่องชาย ซึ่งส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่าเพียงเท่านั้น (ร้อยละ 73.1 ของมาตรการต่อเนื่องชายทั้งหมด สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมปลายหรือต่ำกว่า) (Harrison, Hughes, & Gott, 2019)

ความแตกต่างทางกายภาพเหล่านี้ล้วนส่งผลให้หน้าที่ของแต่ละเพศมีความแตกต่างกัน ธรรมชาติออกแบบสรีระของเพศชายให้มีขนาดใหญ่และแข็งแรงกว่าเพื่อการเดินทางไกลออกไปล่าสัตว์เพื่อนำกลับมาเป็นอาหาร จึงทำให้สัญชาตญาณตามธรรมชาติของเพศชาย คือ การล่า และการติดตาม ประกอบกับสัญชาตญาณทางเพศเพื่อการขยายเผ่าพันธุ์ของเพศชาย จึงทำให้แรงขับทางเพศเป็นปัจจัยในการเกิดการกระทำบางอย่างขึ้น ในขณะที่เพศหญิงรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยกันหาของป่า ผลไม้ และพืชผักที่บริโภคได้ในบริเวณใกล้ที่อยู่อาศัย เพศหญิงมีความสนใจเย็นกว่าในการพิจารณาสิ่งรอบตัว และชอบอยู่ในพื้นที่ของตนเองมากกว่าเดินทางออกนอกอาณาเขตไกล ๆ เหมือนเพศชาย

เมื่อพิจารณารูปแบบการอธิบายความแตกต่างทางเพศของมาตรการต่อเนื่องทั้งชายและหญิงจากงานวิจัยของสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน (American Psychological Association) โดยการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมาตรการต่อเนื่อง 110 คน ที่ก่อเหตุฆาตกรรมระหว่างปีคริสต์ศักราช 1856–2009 โดยแบ่งเป็นมาตรการต่อเนื่องหญิงจำนวน 55 คน และมาตรการต่อเนื่องชายจำนวน 55 คน ผลการวิจัย พบว่า มาตรการต่อเนื่องชาย

มีรสนิยมในการแอบติดตามเหยื่อก่อนการลงมือฆ่า ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการล่าและรวมกลุ่ม นอกจากนี้ มาตรการต่อเนื่องชายยังมักออกเดินทางระยะไกลจากที่อยู่อาศัยของตนเองเพื่อล่าเหยื่อ โดยเหยื่อส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 85.5 ของเหยื่อ เป็นคนแปลกหน้าของมาตรการ ในขณะที่มาตรการต่อเนื่องหญิงสังหารคนที่ไม่รู้จักเพียงร้อยละ 14.5 เท่านั้น (Harrison, Hughes, & Gott, 2019)

สำหรับด้านแรงจูงใจในการฆาตกรรมระหว่างมาตรการชายและหญิงมีความแตกต่างกันชัดเจน กล่าวคือ จากการเก็บข้อมูลผู้กระทำผิดคดีฆาตกรรมในประเทศออสเตรเลียจำนวน 532 คน จากคดีทั้งหมด 479 คดี พบว่า ร้อยละ 85 เป็นอาชญากรชาย และ ร้อยละ 15 เป็นอาชญากรหญิง ซึ่งตัวเลขค่อนข้างตรงกับข้อมูลสถิติของสัดส่วนฆาตกรในประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก โดยแรงจูงใจของมาตรการชายส่วนใหญ่ คือ การฆ่าด้วยความเกลียดชัง เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา ได้แก่ การแก้แค้น และความตื่นเต้นตามลำดับ ในขณะที่ มาตรการหญิงฆ่าด้วยผลประโยชน์ เป็นอันดับหนึ่ง รองลงมา คือความรัก ซึ่งในแง่ของการฆ่าเพื่อผลประโยชน์ส่วนใหญ่หมายถึงเรื่องเงิน ธุรกิจ และผลประโยชน์ส่วนตัว อาทิ ฆ่าเพื่อหวังเงินประกันชีวิต หรือฆ่าเนื่องจากถูกถอนชื่อออกจากพินัยกรรมมรดกหลังจากการหย่าร้าง (Parker, 2018) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมาคมจิตวิทยาอเมริกันที่พบว่า แรงจูงใจในการฆ่าของผู้หญิงมักเกี่ยวข้องกับเรื่องผลประโยชน์และเงินมากที่สุด สูงถึงร้อยละ 51.9 ส่วนผู้ชายฆ่าเพราะเรื่องผลประโยชน์เพียงร้อยละ 16.7 ในขณะที่ ผู้ชาย

มักฆ่าเหยื่อด้วยเหตุผลทางเพศ สูงถึงร้อยละ 75 ส่วนผู้หญิงฆ่าเพราะเหตุผลทางเพศเพียงร้อยละ 7.3 (Harrison, Hughes, & Gott, 2019) หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้หญิงมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อการถูกทำร้ายร่างกายและถูกฆาตกรรมโดยคนรักเพศชาย ในขณะที่ ผู้ชายมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อการถูกฆาตกรรมโดยคนรักหรืออดีตคนรักเพศหญิงสูงไม่แพ้กัน โดยเฉพาะหลังการหย่าร้าง เนื่องจากมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงผู้รับผลประโยชน์ในพินัยกรรม

ส่วนด้านวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อนั้นพบว่า ฆาตกรต่อเนืองหญิงเลือกใช้วิธีที่ใช้กำลังน้อย ได้แก่การวางยาพิษ การทำให้ขาดอากาศหายใจ และการใช้ปืนยิง ในขณะที่ฆาตกรต่อเนืองชายเลือกวิธีใช้กำลังบีบคอ หรือทำให้ขาดอากาศหายใจมากที่สุด (คิดเป็นร้อยละ 47.2) รองลงมา คือ การยิง (ร้อยละ 20.8) และการแทง (ร้อยละ 17) นอกจากนี้ยังพบว่า ฆาตกรต่อเนืองหญิงส่วนใหญ่พุ่งเป้าไปที่เด็กหรือคนคุ้นเคยที่ไม่สามารถป้องกันตนเองได้และอยู่ภายใต้การดูแลของตน โดยร้อยละ 72 ของฆาตกรต่อเนืองหญิงได้ฆาตกรรมเหยื่ออย่างน้อย 1 ราย ที่เป็นผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของตนและไม่สามารถต่อสู้กลับได้ ยกตัวอย่างในปีคริสต์ศักราช 1925 ฆาตกรต่อเนืองหญิงรายหนึ่งฉายา Remorseless ซึ่งแปลว่าไร้ความปราณี ได้สังหารเหยื่อ 8 ราย โดยเหยื่อ 3 ราย คือ ลูกของเธอเอง และเธอยังบอกอีกว่าชอบการไปงานศพ ซึ่งเป็นไปได้ว่า เธอมีลักษณะอาการทางจิต (Harrison, Hughes, & Gott, 2019)

ในขณะที่ ปัญหาทางจิตเวชและการใช้สารเสพติดของฆาตกรต่อเนืองหญิงและชาย

ไม่มีความแตกต่างกันมากนัก กล่าวคือ เมื่อฆาตกรมีอาการทางจิตเวชหรือมีการใช้ยาเสพติดเป็นประจำจนถึงขั้นส่งผลต่อสารสื่อประสาทในสมองแล้วย่อมส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงและก้าวร้าวของฆาตกรทั้งเพศหญิงและชายในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งหากพิจารณาทางกายภาพของสมองแล้วแม้ว่าเพศชายมีขนาดสมองที่ใหญ่กว่าถึงร้อยละ 11 แต่ก็ได้ส่งผลแตกต่างกันในด้านของพฤติกรรมที่ได้รับผลกระทบจากโรคทางจิตเวชหรือยาเสพติด แต่ประเด็นที่น่าสนใจ คือ เพศชายและเพศหญิงมีการพัฒนาด้านสุขภาพจิตที่แตกต่างกัน เพศชายมักมีปัญหาความผิดปกติโรคออทิสซึม (Autism) และดิสเลเซีย (Dyslexia) หรือปัญหาในการอ่านหรือแปลความหมายด้านภาษามากกว่าเพศหญิง ในขณะที่ เพศหญิงมักเผชิญกับปัญหาโรคซึมเศร้าและวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนด้านวิชาการจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอีก 126 ชิ้น ที่พบว่า ขนาดสมองที่ต่างกันของเพศชายและเพศหญิงส่งผลต่อโครงสร้างการพัฒนาสมองในส่วนที่ต่างกัน ซึ่งสมองแต่ละส่วนก็มีหน้าที่ และมีการควบคุมที่ต่างกัน เช่น ในเพศชายสมองส่วนที่ควบคุมเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ความจำ และการเรียนรู้นั้นมีพื้นที่ใหญ่กว่าสมองของเพศหญิง ในขณะที่ สมองส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการใช้ภาษา และการควบคุมอารมณ์ของเพศหญิงนั้นมีขนาดใหญ่กว่าสมองของเพศชาย เป็นต้น (Nicswell, n.d.) นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของประเทศศรีเลี่ยนหนึ่งที่เก็บข้อมูลตัวอย่างฆาตกรหญิงจำนวน 250 คดี ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจที่มากที่สุดในการฆ่าของฆาตกรหญิง คือ ความเกลียดชังที่เกิดจากการถูกรังแก และ

มาตรการหญิงที่ก่อเหตุเหล่านั้นมีการใช้สารเสพติด และสิ่งมีนเมาในขณะที่ก่อเหตุสูงถึงร้อยละ 87 (Mosechkin, 2021)

จากประเด็นความแตกต่างระหว่างมาตรการต่อเนื่องหญิงและชายดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนสรุปแยกเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นด้านความสามารถทางกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าที่แตกต่างกัน และประเด็นความผิดปกติทางกายภาพ และจิตเวชที่คล้ายคลึงกัน

1) ประเด็นที่ 1 ความสามารถทางกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าที่แตกต่างกัน

ความแตกต่างทางกายภาพที่เห็นได้ชัดของมาตรการต่อเนื่องหญิงที่ต่างจากมาตรการต่อเนื่องชาย ได้แก่ ร่างกายที่มีขนาดเล็กและแข็งแรงน้อยกว่า มวลกระดูกและกล้ามเนื้อที่น้อยกว่า อันเป็นมรดกการวิวัฒนาการด้านพันธุกรรมตามธรรมชาติ รวมถึงวิวัฒนาการทางสมองที่มีการพัฒนาในส่วนที่ต่างกัน เช่น สมองส่วนควบคุมอารมณ์ของเพศหญิงมีประสิทธิภาพมากกว่า ส่งผลให้กระบวนการคิดและตัดสินใจของเพศหญิงต่างจากเพศชาย ซึ่งรวมถึงเรื่องแรงจูงใจและการเลือกวิธีการฆ่าที่แตกต่างกัน โดยมาตรการต่อเนื่องหญิงมีแนวโน้มการฆ่าเหยื่อด้วยวิธีที่รุนแรงน้อยกว่า หมายถึง ลดการปะทะขณะก่อเหตุ เช่น การใช้การวางยาพิษ และมีแนวโน้มมาตรการคนใกล้ชิด หรือแม้กระทั่งเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองมากกว่า ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุมาตรการขึ้น กระบวนการเริ่มหาหลักฐาน และทำคดีของเจ้าหน้าที่ควรตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างมาตรการหญิงและชาย เพื่อให้การทำคดีเป็นไปในทิศทางที่เหมาะสม และช่วยให้วงการค้นหาตัวอาชญากรมีความเฉพาะเจาะจงและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และ

ควรคำนึงถึงความยุติธรรมในการตัดสินลงโทษของทั้งเพศหญิงและชายให้เหมาะสมกับความผิดของแต่ละปัจเจก

2) ประเด็นที่ 2 ความผิดปกติทางกายภาพ และจิตเวชที่คล้ายคลึงกัน

ถึงแม้ว่ามาตรการต่อเนื่องหญิงและชายมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน แต่ยังมีปัจจัยที่คล้ายคลึงกันที่ส่งผลให้ทั้งเพศชายและหญิงเกิดพฤติกรรมกระทำความผิดไม่แตกต่างกัน เช่น ความผิดปกติทางกายภาพของสมอง และอาการเจ็บป่วยทางจิตเวช ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลให้กระบวนการคิดและพฤติกรรมของผู้ที่มีอาการดังกล่าวผิดไปจากปกติ อาจมีอาหารหิวแหว่ และภาพหลอน รวมไปถึงความเชื่อส่วนบุคคลที่ผิดนำไปสู่การก่อเหตุมาตรการ ทั้งนี้พบว่า อาการผิดปกติทางจิตเวช รวมถึงความผิดปกติทางกายภาพของสมองต่างส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง และขาดความยับยั้ง และปราศจากความเห็นอกเห็นใจในมาตรการต่อเนื่องทั้งชายและหญิงไม่ต่างกัน

■ บทสรุปและข้อเสนอแนะ

การมาตรการอยู่คู่กับสังคมมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และการมาตรการแต่ละครั้งมีรูปแบบที่ต่างกัน ตั้งแต่จุดประสงค์ แรงจูงใจ ความป่วยทางกายภาพและทางจิตเวชของมาตรการ สาเหตุการมาตรการ สถานการณ์ที่ต่างกัน และปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยในการฆ่าของมาตรการต่อเนื่องหญิง โดยการนำเสนอประวัติศาสตร์การมาตรการต่อเนื่องที่กระทำโดยมาตรการหญิง ปัจจัยในการ

ฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิง ได้แก่ ปัจจัยทางด้านกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ รวมถึงอธิบายความแตกต่างระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย ตามลำดับ เพื่อตอบข้อสงสัยของสังคม และเสนอแนะแนวทางการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในอนาคต

ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงประกอบด้วยปัจจัยทางด้านกายภาพ (เพศหญิงมีความแข็งแรงน้อยกว่า มีความใจเย็น และชอบอยู่ในพื้นที่ของตนเอง) แรงจูงใจ (ผลประโยชน์ และความรัก) และวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ (ฆาตกรต่อเนื่องหญิงเลือกใช้วิธีที่ใช้กำลังน้อย) อย่างไรก็ตาม ปัจจัยในการฆ่าทั้ง 3 ปัจจัยของฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ด้วยความแตกต่างด้านกายภาพระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย ส่งผลให้ฆาตกรต่อเนื่องหญิงเลือกเหยื่อที่มีความคุ้นเคย โดยเฉพาะเหยื่อที่มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด ได้แก่ บิดามารดา ญาติพี่น้อง และบุตรหลานของตัวเอง ในขณะที่ ฆาตกรต่อเนื่องชายเลือกเหยื่อที่เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันมาก่อน สำหรับแรงจูงใจในการก่อเหตุฆาตกรรมของฆาตกรหญิง คือ ผลประโยชน์ และความรัก ในขณะที่ ฆาตกรชายส่วนใหญ่ก่อเหตุฆาตกรรมด้วยความเกลียดชัง การแค้น และความตื่นเต้น ตามลำดับ ส่วนความแตกต่างในประเด็นวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อนั้นพบว่า ฆาตกรต่อเนื่องหญิงเลือกใช้วิธีการฆ่าที่ใช้กำลังน้อย ได้แก่ การวางยาพิษ การทำให้ขาดอากาศใจ และการใช้ปืนยิง ในขณะที่ ฆาตกรต่อเนื่องชายเลือกวิธีการฆ่าที่ใช้กำลัง ได้แก่ การบีบคอหรือทำให้ขาดอากาศหายใจ การยิง และการแทง

เมื่อพิจารณาความแตกต่างด้านปัญหาทางจิตเวชและการใช้สารเสพติดระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีการพัฒนาด้านสุขภาพจิตที่ต่างกัน เพศชายมักมีปัญหาความผิดปกติโรคออทิสซึม (Autism) และ ดิสเลเซีย (Dyslexia) หรือปัญหาในการอ่านหรือแปลความหมายด้านภาษามากกว่าเพศหญิง ในขณะที่เพศหญิงมักเผชิญกับปัญหาโรคซึมเศร้าและวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ ขนาดสมองที่ต่างกันยังส่งผลต่อโครงสร้างการพัฒนาสมองในส่วนที่ต่างกัน ซึ่งสมองแต่ละส่วนนั้นมีหน้าที่และมีการควบคุมที่ต่างกัน เช่น ในเพศชายสมองส่วนที่ควบคุมเกี่ยวข้องกับสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ความจำ และการเรียนรู้นั้นมีพื้นที่ใหญ่กว่าสมองของเพศหญิง ในขณะที่สมองส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการใช้ภาษา และการควบคุมอารมณ์ของเพศหญิงนั้นมีขนาดใหญ่กว่าสมองของเพศชาย เป็นต้น

โดยสรุป ปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายประกอบด้วยปัจจัยทางด้านกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อ แต่เนื่องจากฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายมีลักษณะทางกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าที่ต่างกัน จึงส่งผลต่อการเลือกเหยื่อและวิธีการก่อเหตุฆาตกรรมที่ต่างกัน ในขณะที่ความผิดปกติทางกายภาพและอาการป่วยทางจิตเวชระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายนั้นส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง การขาดความยับยั้ง และการปราศจากความเห็นอกเห็นใจในฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายไม่แตกต่างกัน

ถึงแม้ว่าคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในประเทศไทย ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในแถบทวีปอเมริกาและยุโรป แต่การเก็บข้อมูลสถิติคดีก็ยังคงมีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากข้อสันนิษฐานสำคัญที่ทำให้สหรัฐอเมริกา มีสถิติฆาตกรรมต่อเนื่องสูงที่สุดในโลกนั้นเกิดจากความสามารถในการเชื่อมโยงคดีต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี และความทันสมัยของหน่วยงานนิติวิทยาศาสตร์ที่สามารถแสดงถึงความเชื่อมโยงในแต่ละคดีที่เหยื่อมีลักษณะคล้ายกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การใช้นิติวิทยาศาสตร์และระบบการจัดเก็บข้อมูลสถิติคดีนั้นมีความสำคัญอย่างมากในการระบุตัวฆาตกร และการยืนยันหลักฐานที่เชื่อถือได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ก่อเหตุฆาตกรรมในหลายคดีที่ยังไม่สามารถระบุตัวคนร้ายได้ ทั้งนี้ หากประเทศไทย มีการออกแบบระบบการจัดเก็บข้อมูลสถิติคดีที่เกิดขึ้น และศึกษาแนวทางการสืบสวนสอบสวนจากประเทศต้นแบบที่มีวิธีการเก็บสถิติคดีที่ละเอียดและมีประสิทธิภาพอย่างเช่นสหรัฐอเมริกา ประเทศไทยก็จะสามารถพัฒนาแนวทางการทำงานด้านการสืบสวนคดีให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถใช้อยู่ข้อมูลเหล่านี้เพื่อกำหนดนโยบายการป้องกันอาชญากรรมในอนาคตได้ โดยเฉพาะแนวทางการป้องกันอาชญากรรมที่กระทำโดยผู้หญิงที่มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องไม่น้อยไปกว่าอาชญากรรมที่กระทำโดยผู้ชาย (The United States Sentencing Commission, 2020)

ดังนั้น ข้อเสนอแนะแนวทางในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในอนาคต คือ การจัดทำฐานข้อมูลคดีโดยอ้างอิงจากปัจจัยในการฆ่าของฆาตกรต่อเนื่องหญิงที่ประกอบด้วยปัจจัย

ทางด้านกายภาพ แรงจูงใจ และวิธีการฆ่าและจัดการกับเหยื่อที่มีความแตกต่างกับฆาตกรต่อเนื่องชาย รวมถึงปัจจัยความผิดปกติทางจิตเวชที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งเริ่มก่อตัวขึ้นในวัยเด็กของฆาตกร หากประเทศไทยมีฐานข้อมูลคดีที่แตกต่างกันระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชาย จะช่วยให้การสืบสวนสอบสวนมีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากขึ้น รวมทั้งการใช้อยู่ข้อมูลเพื่อวางแผนการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่แตกต่างกันระหว่างฆาตกรต่อเนื่องหญิงและชายตั้งแต่ก่อนกระทำผิด จะทำให้การจัดการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น และช่วยลดจำนวนคดีอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้

■ บรรณานุกรม

- สรพสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์. (2015). *ทำอย่างไรจะป้องกันไม่ให้แม่ก่ออาการ Munchausen syndrome by proxy (MSBP) แก่ลูก*. ค้นเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2565, จาก <https://www.thaichildrights.org/story/social-story/munchausen-syndrome-by-proxy-msbp/>
- Allen, E., Averill, A., & Cook, E. (2005). *Jane Toppan "Jolly Jane"*. Retrieved February 10, 2022, from [http://maamodt.aspradford.edu/Psyc%20405/serial%20killers/Toppan, %20Jane%20-%202005.pdf](http://maamodt.aspradford.edu/Psyc%20405/serial%20killers/Toppan,%20Jane%20-%202005.pdf)
- Berman, S. J. (n.d.). *What is murder? Is murder different from homicide?*. Retrieved February 10, 2022, from <https://www.>

- nolo.com/legal-encyclopedia/homicide-murder-manslaughter-32637.html
- Crime Museum. (n.d.). *GENENE JONES*. Retrieved February 10, 2022, from <https://www.crimemuseum.org/crime-library/serial-killers/genene-jones/>
- Curiel, R. P., Cresci, S., Muntean, C. I., & Bishop, S. R. (2020). Crime and its fear in social media. *Palgrave Communications*, 6(57), 1-12.
- Harrison, M. A., Hughes, S. M., & Gott, A. J. (2019). Sex differences in serial killers. *Evolutionary Behavioral Sciences*, 13(4), 295-310.
- Mosechkin, I. (2021). Why women kill: Studying motives for committing crimes. *Women & Criminal Justice*, 1-14.
- Nicswell. (n.d.). *Men's and women's brains found to be different sizes*. Retrieved February 10, 2022 from <https://www.nicswell.co.uk/health-news/mens-and-womens-brains-found-to-be-different-sizes>
- Parker, B. (2018). *Female murderers have motives different from those of men who kill*. Retrieved February 10, 2022, from <https://www.abc.net.au/news/2018-02-05/female-murderers-more-likely-motivated-by-love-financial-gain/9378404>
- Parker, B. L., & McKinley, A. C. (2018). Homicide event motive: A situational perspective. *Salus Journal*, 6, 78-95.
- Rosalind Franklin University of Medicine and Science. (2021). *Massive study reveals few differences between men's and women's brains : Neuroscientists conduct meta-synthesis of three decades of research*. Retrieved February 10, 2022 from www.sciencedaily.com/releases/2021/03/210325115316.htm
- The United States Sentencing Commission. (2020). *Quick facts on women in the federal offender population*. Retrieved February 10, 2022, from https://www.ussc.gov/sites/default/files/pdf/research-and-publications/quick-facts/Female_Offenders_FY20.pdf
- Williams, K., Waldrop, S., & Ward, R. (2006). *Genene Jones "Killer Nurse"*. Retrieved February 10, 2022, from http://maamodt.asp.radford.edu/Psyc%20405/serial%20killers/Jones,%20Genene%20_fall,%202006.pdf
- Wright, J. (2021). *Locusta of Gaul: Rome's imperial poisoner and possibly the world's first serial killer*. Retrieved February 10, 2022, from <https://crimereads.com/locusta-of-gaul-romes-imperial-poisoner-and-possibly-the-worlds-first-serial-killer/>

